

عنوان مقاله:

واژه‌گزینی در نامه‌های نهج البلاغه و رویدادهای آن

محل انتشار:

نخستین همایش ملی واژه‌پژوهی در علوم اسلامی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

مهدی عابدی جزینی - استادیار گروه زبان عربی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

انتخاب واژگانی مناسب با سیاق کلام و مقتضای حال موضوع و مخاطب، همیشه یکی از بایدهای یک اثر ادبی است؛ ارزش ذاتی لفظ به گزینش درست آن و کاربست آن دریافت تعبیر ادبی و سازگاری و همگونی آن با سایر الفاظ است که در این حالت کلام، ضرباهنگی پیدا می‌کند که از طریق این همگونی و انسجام و با موسیقی الفاظ و زیبایی تأثیر، اهمیت خود را کسب می‌کند. الفاظ امام (ع) در نامه‌های نهج البلاغه، طبق قانون صرفی و نحوی جریان یافته و پایبند به قواعد اشتقاق است و دچار هنجار گریزی نیست. امام الفاظ نامه‌های خویش را فی البداهه و برحسب اتفاق و تصادف و سلیقه خویش انتخاب نمی‌کند، بلکه از میان واژه‌های مترادف و الفاظ شایع، واژه‌هایی را گزینش می‌کند که عاری از هرگونه غرابت، تنافر حروف، مخالفت با قیاس، قواعد صرفی، ابهام و پیچیدگی باشد، و الفاظ او، الفاظی مانوس، آشنا، دارای طنین، آهنگین، به صورت اصطلاحی مشخص، صحیح، شیوا، قوی و نرم و لطیف است.

کلمات کلیدی:

واژگان، فن نامه نگاری، تنافر، اقتضای حال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/508373>

